

Sygn. akt VII K 1046/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2017r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w Wydziale VII Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kruszevska-Sobczyk

Protokolant: sekr.sądowy Simona Marcjanek

przy udziale oskarżyciela -funkcjonariusza Urzędu Celno-Skarbowego w Olsztynie Agnieszki Gutowskiej Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 03 lutego 2016r., 13 marca 2017r. sprawy:

1.M. W., ur. (...) w W., syna P. i M. z d. K.

oskarżonego o to, że:

będąc osobą odpowiedzialną za sprawy gospodarczej i finansowe firmy (...) Sp. z o.o. poprzez wydzierżawienie powierzchni na podstawie umowy dzierżawy powierzchni z dnia 31.05. 2015r. w lokalu zlokalizowanym obok budynku nr (...), ul. (...) w O., pod instalacje urządzeń do gry, urządzał w dniu 04.05. 2016r. gry na automacie (...) o nr (...), (...) o nr (...), (...) nr (...), Automat (...) nr (...) bez wymaganego zezwolenia i w miejscu do tego nieprzeznaczonym naruszając dyspozycję określoną w art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 2015.612 ze zm)

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107§1 kks w zw. z art. 9§3 kk

2.S. J., ur. (...) w W., syna Z. i E. z d. L.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 04.05. 2016r. w w lokalu zlokalizowanym obok budynku nr (...), ul. (...) w O., urządzał gry losowe na automatach o nazwie (...) o nr (...), (...) o nr (...), (...) nr (...), Automat (...) nr (...) poprzez świadczenie usług serwisowych tj. faktycznego wykonywania czynności polegających na instalacji, rozliczaniu oraz stałego serwisu technicznego automatów, a także na podstawie umowy dzierżawy powierzchni pod automaty w ww. lokalu z dnia 31.05. 2015r. bez wymaganego zezwolenia i w miejscu do tego nieprzeznaczonym naruszając dyspozycję określoną w art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 2015.612 ze zm)

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107§1 kks

I oskarżonych **M. W.** i **S. J.** uniewinnia od popełniania zarzucanych im czynów,

II na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w zw.z art. 113§1 kks koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VII K 1046/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

M. W. zajmował stanowisko prezesa zarządu spółki (...) sp. z o.o., z tego tytułu będąc osobą odpowiedzialną za sprawy gospodarcze i finansowe przedmiotowej spółki, która zajmowała się m.in. urządzaniem gier na automatach.

W dniu 31 maja 2015 r roku (...) sp. z o.o. reprezentowana przez prezesa zarządu M. W. zawarła z S. J. – władającym budynkiem nr (...) przy ul. (...) w O. umowę dzierżawy powierzchni przedmiotowego lokalu na czas nieokreślony od 1 czerwca 2015 roku. Z tytułu dzierżawy S. J. miał otrzymywać miesięczny czynsz w wysokości 300 zł. Ponadto na podstawie odrębnych ustaleń S. J. miał świadczyć usługi serwisowe polegające na instalacji, rozliczaniu oraz stałym serwisowaniu automatów do gier umieszczonych w wydzierżawianym budynku.

W dniu 4 maja 2016 roku w budynku nr (...) przy ul. (...) w O. znajdowały się i były użytkowane automaty (...) o nr (...), (...) o nr (...),(...) nr (...), Automat (...) nr (...).

W dniu 4 maja 2016 roku funkcjonariusze Urzędu Celnego w O. przeprowadzili kontrolę w w/w budynku. W trakcie czynności kontrolnych funkcjonariusze ustalili, iż w ogólnodostępnej części budynku znajdują się ww urządzenia. Ponadto na miejscu kontroli napotkano grających na znajdujących się w budynku maszynach D. P. oraz K. G..

W celu ustalenia, czy opisane wyżej urządzenia do gry umożliwiały prowadzenie gier na automatach w rozumieniu przepisów ustawy z 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych, funkcjonariusze Służby Celnej podjęli działania które polegały na oględzinach zewnętrznych tychże urządzeń, a także na dokonaniu eksperymentów kontrolnych, poprzez odtworzenie przebiegu gry. Przeprowadzone czynności w ocenie kontrolujących, pozwoliły na ustalenie, że przedmiotowe urządzenia służyły do prowadzenia gier o wygrane pieniężne, a udostępniane na nich gry zawierały element losowości, co odpowiada definicji gier na automatach podanej w art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych. Wymienieni uznali też, iż gry organizowane były w celach komercyjnych, gdyż istniała możliwość wypłaty z automatu wygranych pieniężnych, uznając, iż w przedmiotowym lokalu urządzano gry na automacie niezgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, tj. poza kasynem gry i bez udzielonej koncesji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

protokół przeszukania lokalu w budynku nr (...) przy ul. (...) w O. – k. 16-18, protokół oględzin automatów do gier wraz z dokumentacją fotograficzną i szkicem sytuacyjnym – k. 19-23, protokół z przebiegu przeprowadzonego w drodze eksperymentu procesowego doświadczenie odtworzenia przebiegu gry na automacie – k. 10-12, ramowa umowa dzierżawy wraz z listami aktualizacji - k. 42-48, dane z Krajowego Rejestru Automatów do Gier – k. 137, zeznania K. G. k. 345, 5v, D. P. k. 8v, (k. 373v), G. Ł. k. 345v, 161v-162, wyjaśnienia M. W. k. 344v, wyjaśnienia S. J. k. 345.

Oskarżeni M. W. i S. J. nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów.

W czasie rozprawy przed Sądem oskarżony M. W. wyjaśnił, iż w czasie, którego dotyczy zarzut z aktu oskarżenia prowadzona przez niego działalność była dozwolona w oparciu o swobodę działalności gospodarczej. Powołał się na opinie sporządzane przez prawników na zlecenie spółki, której jest prezesem. Przedstawił także orzeczenia uniewinniające i umarzające dotyczące takiej samej działalności, prowadzonej w tym samym okresie. Wskazał, iż jest przekonany, że działał całkowicie legalnie i nie łamiąc prawa.

(wyjaśnienia oskarżonego M. W. k. 344v).

Oskarżony S. J. również wskazał, iż w okresie, którego dotyczy zarzut z aktu oskarżenia prowadzona przez niego działalność była legalna. Wiedzę swoją opierał na opiniach i wyrokach, które upewniały go w przekonaniu, iż prowadzi legalną działalność. Nie było jego zamiarem popełnienie przestępstwa.

(wyjaśnienia oskarżonego S. J. k. 345).

Sąd zważył co następuje

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał wystarczających podstaw do podważenia wiarygodności tych wyjaśnień oskarżonych M. W. i S. J., w których nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów. Żaden z przeprowadzonych bowiem w sprawie dowodów nie dawał wystarczających podstaw do przyjęcia, iż wymienieni zdawali sobie sprawę z nielegalności podejmowanych działań, a ich zamiarem było popełnienie

przestępstwa. Jakkolwiek bowiem w zakresie przepisów ustawy o grach hazardowych, na których miała opierać się odpowiedzialność oskarżonych w doktrynie i orzecznictwie pojawiały się rozbieżne interpretacje to nie sposób przyjmować, iż wymienieni mieli świadomość nielegalności podejmowanych działań, a wręcz przeciwnie, właśnie istnienie owych rozbieżności i wątpliwości interpretacyjnych przemawia za przyjęciem, iż nie sposób tu mówić o wypełnieniu przez oskarżonych znamion strony podmiotowej zarzucanych im czynów z art. 107§1 kks.

Z wyjaśnień wymienionych wynika bowiem, iż byli oni przekonani o legalności gier rozgrywanych na automatach i zgodności z prawem działalności prowadzonej w tym zakresie. Należy przy tym mieć na uwadze, iż wymienieni nie posiadali specjalistycznej wiedzy z zakresu prawa, co do legalności prowadzonej działalności opierając się na opiniach prawnych, sporządzonych przez osoby posiadające w tym zakresie profesjonalną wiedzę. Przekonania oskarżonych znajdowały zatem oparcie w opiniach wskazujących, iż prowadzona przez nich działalność jest legalna i nie narazi ich na sankcje karne.

Wskazać przy tym należy, iż według szeregu poglądów prawnych, brak notyfikacji krajowych przepisów technicznych powodował niemożność ich zastosowania przez organy państwa członkowskiego, a zatem prowadzone przeciwko różnym osobom postępowania kończyły się ich uniewinnieniem lub umorzeniem. Za stanowiskiem, że omawiane przepisy należą do kategorii przepisów technicznych wymagających notyfikacji mogło także przemawiać orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W sytuacji zatem, gdy poglądy takie pojawiają się wśród osób posiadających wiedzę prawniczą, nie sposób uznać, aby oskarżeni byli w stanie samodzielnie podjąć się rozstrzygnięcia kwestii, które wzbudzały liczne rozbieżności i wątpliwości w judykaturze.

Wystarczających podstaw do przypisania oskarżonym zarzucanych im czynów nie dostarczyły również zeznania przesłuchanych w sprawie świadków.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania K. G., D. P. oraz G. Ł., którzy jednak nie odnosili się co do stanu świadomości oskarżonych odnośnie legalności działania zatrzymanych w sprawie urządzeń, zeznając na okoliczności dotyczące umiejscowienia i sposobu działania tych urządzeń. Nie podlega przy tym wątpliwościom, iż w dniu 4 maja 2016 roku w budynku nr (...) przy ul. (...) w O. znajdowały się i były czynne przedmiotowe automaty do gier. Zeznania wymienionych powyżej świadków potwierdzają te okoliczności, które podparte są także protokołem przeszukania lokalu, protokołem z oględzin automatów do gier oraz protokołem z przebiegu przeprowadzonego w drodze eksperymentu procesowego doświadczenia odtworzenia przebiegu gry na automacie. Z tego względu zeznania wymienionych świadków jako wzajemnie spójne oraz znajdujące poparcie w innych dowodach należy uznać za wiarygodne.

W ocenie Sądu brak również podstaw do kwestionowania zgromadzonych w sprawie dokumentów, które zostały sporządzone przez uprawnione osoby, ich autentyczność i wiarygodność nie budziły wątpliwości, korespondowały one z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, nie będąc kwestionowane w toku prowadzonego postępowania.

Opierając się zatem na analizie całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, iż brak wystarczających podstaw, aby przyjąć, iż działania oskarżonych M. W. oraz S. J. wypełniały ustawowe znamiona zarzucanych im aktem oskarżenia czynów z art. 107 § 1 kks.

Podkreślić bowiem należy, że przestępstwo z art. 107 § 1 kks może być popełnione wyłącznie umyślnie w obu postaciach zamiaru – bezpośrednim i ewentualnym (zob.m.in. G. Bogdan i in. Kodeks karny skarbowy z komentarzem, Bold s.c. Gdańsk 2000 str. 347, G. Łabuda Komentarz do art. 107 kks, teza 25 WKP 2012). W kontekście powyższego, do przypisania oskarżonym zarzucanych im przestępstw konieczne jest jednoznaczne wykazanie świadomości oskarżonych, że opisane w zarzutach działanie ma charakter bezprawny oraz bezprawności działania wynikającej z norm prawnych. W sytuacji, na którą powoływali się oskarżeni, uwzględniając liczne orzeczenia sądów stwierdzające niemożność stosowania przepisów zawierających omawiane normy sankcjonowane z powodu ich nienotyfikowania, u oskarżonych rzeczywiście mogło powstać uzasadnione przekonanie o nie obowiązywaniu norm prawnych wadliwie wprowadzonych do porządku prawnego. Powyższa okoliczność, w kontekście umyślności czynu z art. 107§ 1 kks uniemożliwia przyjęcie, iż doszło tu do zrealizowania znamion strony podmiotowej wskazanego powyżej przestępstwa

skarbowego. W świetle przeprowadzonych w sprawie dowodów nie sposób bowiem skutecznie wykluczyć, iż oskarżeni byli przekonani, że działają zgodnie z przepisami, zwłaszcza w sytuacji funkcjonujących w obrocie prawnym licznych interpretacji i orzeczeń, które wskazywały na problem notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych.

Mając zatem na uwadze całokształt wskazanych wyżej okoliczności w ocenie Sądu brak było na tyle stanowczych i jednoznacznych podstaw, aby pozwalały one na przypisanie oskarżonym zarzucanych im aktem oskarżenia czynów z art. 107§1 kks, rozstrzyganie zaś ewentualnych wątpliwości co do stanu świadomości wymienionych odnośnie legalności prowadzonej działalności na ich niekorzyść stanowiłoby oczywiste naruszenie art. 5§2 kpk, co mając na uwadze Sąd uniewinnił M. W. i S. J. od popełnienia zarzucanych im czynów z art. 107§1 kks.

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia było orzeczenie z pkt II wyroku, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.